JOSEF ČAPEK

POVÍDEJ MESI, DĚTI!

TRIÁDA

Povídejme si, děti!

JOSEF ČAPEK

POVÍDEJ MESI, DĚTI!

TRIÁDA

© Josef Čapek – dědicové, 2014
ISBN 978-80-7474-101-2
ISBN (PDF) 978-80-7474-316-0
ISBN (ePub) 978-80-7474-317-7
ISBN (mobi) 978-80-7474-318-4

Že prý mám zas povídat něco pro děti.

Ono se řekne povídat, ale co? Měla by to být nějaká pohádka? – Cožpak o to, nějaká pohádka, to by bylo pěkné! – Ale jaká pohádka by to měla být? O králi, o královně, o nějaké princezně? – Třebas, ale takové pohádky už známe. – Tak o Palečkovi, o obrovi, o víle? – To už také známe! – A což o čarodějnici, o drakovi? – Známe! – Tak tedy o čertovi nebo o hloupém Honzovi! – Ty ne, ty už také známe!

Tak tedy víte co, děti? Nebudeme si povídat žádnou pohádku, když už je všechny znáte, ale budeme si povídat, jako si povídají velcí lidé.

Tak ano! To my moc rádi slyšíme, jak si velcí lidé povídají; to se nám někdy tuze líbí.

Ale jak si povídají velcí lidé?

No, povídají si třeba něco o tom, co se právě děje, co zrovna dělají, co je opravdické.

Hm – a dělají děti a mají děti také něco opravdického?

A jejej, lidičky, jakpak by ne! Něco děláme jako děti a něco jako velcí lidé; takový my děti máme život. Dýcháme, spíme, jíme přece zrovna tak jako velcí lidé, stejně s nimi, vedle nich a jako oni a nemyslete si, vždyť my máme také své starosti: hra a škola, to je naše práce. A to všechno je docela opravdické, tak jako velcí lidé mají své opravdické věci. A o tom všem si budeme povídat, jako zas velcí lidé si mezi sebou povídají o svých věcech! – Tak, a teď, pane povídači, povídejte! Začněte už! Ale ať je to všechno pravda a ať je to zábavné! A nebudete-li to někde povídat dobře, však my vás okřiknem.

No tak, děti, já už povídám:

Vstávat!

Snídaně je už uvařená, děti, vstávejte!

Mmmmm – nám se ještě nechce.

Cože! Sluníčko už vstalo, vlásky si pročesalo, den se také probudil a celý se umyl a vy nechcete z postele ven?

A jakpak se ten den umyl?

No, jak se umyl: v rose se umyl a je celý čistý. A když někdy ráno prší, to den třebas zaspal a ještě se myje. Anebo někdy je den tuze špinavý, to pak prší po celý den, tak dlouho, až se celý umyje.

A co když prší v noci?

Když prší v noci? To se moc žbráchal a rozlil při tom po celém nebi vodu.

Aha. Ale nám se ještě nechce vstávat, však dnes nemáme školu.

I vy lenoši! Tak se aspoň protáhněte! Víte, jak se protahuje kočka, když se probudí?

Jak?

Prohne záda pěkně do obloučku nahoru.

A pes?

Ten se zas prohne dolů a při tom si protahuje všechny tlapky, aby mu trošičku vyrostly. Zkuste to po něm; uvidíte, jak se vám nožičky a ručičky hezky vytáhnou.

Hehe! A jakpak zívá moucha?

Moucha? Moucha, ta asi zívá pošeptmo. Ale máte vidět, jak se moucha pěkně myje. Jak ona si, panečku, čistí a drbe nožičky, jak si je o sebe tře a jak si drhne a češe hlavu; jenom kdyby vy děti jste to tak pořádně uměly a oč je moucha menší než vy! Tak a teď hupky z postele ven a umejte se!

